

[Aksel Larsen.]

det resultat, at en sådan tekstanmærkning aldeles ikke behøvedes. Jeg synes, det tiltrænger en forklaring, hvorfor finansministeren først har det ene standpunkt og derefter, da det viser sig, at der i finansudvalget og formentlig også i folketinget er flertal imod en sådan tekstanmærkning, kommer til det resultat, at tekstanmærkningen ikke er nødvendig.

Jeg er bekendt med hovedindholdet af en skrivelse, som socialdemokratiets og det radikale venstres rigsdagsgrupper i anledning af denne sags foreløbige udvikling har sendt til den højtærede finansminister, og hvori de to partier protesterer imod, at de 15 mill. kr. bliver fradragsberettigede, uden at de i selve skrivelserne egentlig drager nogen konklusion af deres modstand. Det forekommer mig, at dette ikke kan være en sag, som nogle såkaldte skattemyndigheder afgør. De 15 mill. kr. var en del af et skatteforlig vedtaget af rigsdagen, og det må naturligvis være rigsdagen, der afgør stridsspørgsmål i samme forbindelse. Socialdemokratiet og det radikale venstre har erklæret, at de er modstandere af, at de 15 mill. kr. bliver fradragsberettigede. Det er mit parti også, d. v. s. flertallet af folketinget er modstander af finansministerens standpunkt, og jeg tillader mig på baggrund af denne kendsgerning at spørge den højtærede finansminister, om han så ikke vil frafalde sit standpunkt, da han jo ellers tvinger folketingsflertallet til at sørge for, at dets vilje bliver respekteret.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg skal på den givne foranledning gerne give en redegørelse for denne sags udvikling, så godt det er mig muligt efter hukommelsen.

Det beløb på 40—50 mill. kr., som det ærede medlem hr. Aksel Larsen anførte, blev nævnt i forbindelse med regeringens kriseplan eller anti-inflationsplan, der blev fremsat i et udvalg den 1. februar 1951. Det var led i et samlet forslag, der gik ud på, at samtlige væsentlige økonomiske grupper her i landet, både de forskellige erhverv og de forskellige grupper af lønmodtagere, skulle give afkald på en del af deres indtægter eller forventede indtægtsforhøjelser for ved denne samlede aktion fra alle sider at bremse den igangværende inflation. Det var i forbindelse hermed, det var foreslået, at de forskellige erhverv skulle påtage sig indtægtsbegrænsninger, prisbegrænsninger, avancebegrænsninger o. s. v. til et samlet beløb, der svarede til en nedgang i pristal-

let på ca. 6 points, om jeg husker ret, deraf ca. 3 points for landbruget, 2 points for handel, industri og håndværk og ca. 1 point for skibsfarten, hvilket formentlig ville have svaret til godt 40 mill. kr.

Som bekendt blev denne plan forkastet af alle andre partier end de to regeringspartier, idet intet af partierne udenfor regeringen ville, eller jeg skal måske sige turde, medvirke til at begrænse udbetalingen af dyrtidstillæg eller reguleringstillæg til lønmodtagerne; derved var forudsætningen for regeringens plan bortfaldet, og planen var altså også bortfaldet.

På et senere tidspunkt kom man derfor i regeringen og rigsdagen ind på en helt anden plan, en langt mere reduceret plan, mere reduceret i den forstand, at det blev en ensidig plan. Der var ikke dengang tale om, at lønmodtagerne skulle give afkald på noget af deres indtægt eller forestående indtægtsforøgelse, de skulle have det hele tillæg udbetalt, og derfor måtte naturligvis også de bidrag, man krævede af erhvervene — hvis man overhovedet under disse omstændigheder ville kræve bidrag —, være langt mindre og opkrævet under andre forudsætninger end det oprindelige.

Dette er begrundelsen for, at det tal, der fremkom efter forhandlinger med skibsfarten, ikke var noget, der lignede de 40 mill. kr., men et væsentlig mindre beløb. Det fremkom ved en forhandling, som i hovedsagen jeg førte på regeringens vegne. Der blev forlangt fra regeringens side et noget større beløb end de 15 mill. kr., der blev fra den anden side tilbudt et noget mindre beløb.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om baggrunden for, at de 15 mill. kr. blev accepteret. Nu nævnte det ærede medlem hr. Aksel Larsen skibsfartens fortjenester i 1951. For det første var disse fortjenester ikke kendt og ikke eksisterende på det tidspunkt, denne forhandling fandt sted, nemlig i maj måned i fjor. For det andet er det selvfølgelig hen i vejret, når det ærede medlem siger, at skibsfartens indtjening har været 400 millioner større end det foregående år — det ærede medlem bør kunne skelne mellem frægtindsejling og virksomhedernes nettofortjeneste. Hvad angår dette sidste, havde man på dette tidspunkt ikke senere tal til rådighed end den skattepligtige indtægt for 1950 for samtlige dampskibsrederier, der er medlemmer af Dansk Dampskibsrederiforening.

Det vil måske bidrage til sagens opklaring, når jeg nævner, at den samlede skattepligtige indtægt for året 1950 for disse virk-